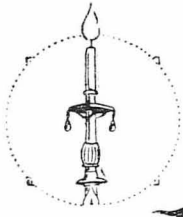

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

Ο Μινάβαν Άρκερ, η γυναίκα του ή Μίνα, η κόρη τους Άγνη, 18 ετών, κ' η μικρή φίλη της, η Λευκή Βάν Έλσιγγ, έγγυη του σοφού καθηγητού Βάν Έλσιγγ, πηγαίνουν να έπισκερτούν, στα Κάρπαθια, τον περίφημο πύργο του Άρκαουλά, του πύργου του Καπετάν Βρυκολάκα, που υπάρχει άκλυτος ή φυλάξη των τερμάτων αυτού. Κάνουν το ταξίδι αυτό για να ξαναβιωθούν τα παλιά τους, για να θαυμάσουν την άγρια φύση των Κάρπαθιων και να δουν τί γίνεται ό τριεπής πύργος, μια και δέν υπάρχει πεία κανένας σχετικός κίνδυνος, μετά την έκδοσης του Καπετάν Βρυκολάκα πρό είκοσαετίας. Η Άγνη κ' η Λευκή δέν έχουν ιδέα για την παλιά προηγή περίπτωση του Άρκερ και την ύπαρξη του Άρκαουλά. Σ' ένα έξοχικό σπίτι στα Κάρπαθια, που οι ταξιδιώτες μένουν μια νύχτα, μια παράξη γρηά ως έκτο χρόνο, συμβουλεύει τον Άρκερ να γυρίση πίσω. Ο Βρυκολάκας, που λέει, δέν έκιντόθηκε, Ζή ακόμα στον πύργο του πίνοντας αίμα... Έχει ρημάει μια Έπαυλη, την Έπαυλη της Κάρπαρας, όπως την λέει. Όλοι πέθαναν σ' αυτή μορτηριώδης, Συγγρονός μια νύχτα, ένας τεράστιος μαύρος γάτος πρβαί στο δωμάτιο των κοριτσιών κ' εξαφανίζεται κατόπι παραδόξως. Η Μίνα βλέπει στον ύπνο της τό φάντασμα της Λουκίας, ή οποία την άπειλει. Την άλλη μέρα της διηγείται πάλιν τερατώδη πράγματα για τό Βρυκολάκα μια χωρική. Ο Βρυκολάκας πρβος, της λέει, μια νύχτα σπίτι της, της άρπαξε τό παιδί και της τό έπιε. Τρελά άπ' τη λύπη της άντρας της παραφύλαξε τό Βρυκολάκα τό μενάζιου του νεκροταφείου. Ο Βρυκολάκας παρουσιάζεται έξασαν κ' ή χωρικός τον πυροβολεί. Έπακολουθεί μιαιάδης πάλι κ' ή χωρικός σώζεται, γάρσι στο φυλάχτό που κρατεί επάνω του, για να πθάση όμως κ' αυτός μετά λίγων καιρό, διαρκώς τρομοκρατούμενος άπ' τό Βρυκολάκα. Κατόπι όλων αυτών, ο Μινάβαν κ' η Μίνα σκεπτόνται άν πρέπει να συνεχίσουν τό ταξίδι τους. Μά ό Μινάβαν παρασύρεται τέλος άπ' την περιέργεια του. Κ' άποφασίζουν να έπισκεφθούν πρώτα την Έπαυλη της Κάρπαρας και να είδοποιησουν άμέσως τον Βάν Έλσιγγ, άν συμβαίνει πράγματι τίποτε τό παράδοξο. Συγγρονός ή Λευκή Έλσιγγ βλέπει στον ύπνο της παράδοξο όνειρα και κατέχεται από μια διαρκή άνησυχία, ότι κάτι πρόκειται να της συμβεί...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Είχε βασιλεύει ό ήλιος, ιδιόβραζε... Ένα μενεξεδένιο σκούφο φως είχε απλωθεί παντού. Ηεραισιότητα μόνη μου στην δειροστομία της άγροταλούς. Έξασαν έννοια μια παρθένη άνησυχία. Γιατί; Μήπως ξέρω; Η καρδιά μου σφιχτήρε. Είχα την έντύπωση πως κάποιος βρισκόταν πλάι μου, πως κάποιος με παρακολουθεί. Ποιος; Άν ήξερα, δέν μπορούσα να μαντήρω. Θεέ μου!... Είχα τήν προαισθήση πως κάποιον θά δω κ' όμως δέν έδελτα τίποτε. Όλα γύρω μου ήσαν έρημα και βιηθιμένα στη γαλήνη του σφουροποιήματος... Τά ποικίλα λαϊδοθύματα, κωμωσιμένα στα κλαδιά. Έξασαν άκουσα πίσω μου ένα παράξενο θρόισμα. Γρήσια άνησυχία νά δω τί είναι, μά δέν είδα τίποτε, άπολύτως τίποτε... Κανένα ξέρο φίλιό θύπτες, σφέτρηρα και σινέγρια τον περιλάττω μου... Όπόσος ήμουν πάντα άνησυχία. Η καρδιά μου ήταν βαρεια κ' άνάσωνα με δυσκολία... Μά άόσισή θλίψη βάρανε την ψυχή μου... Σφέτρηρα να γυρίσω πίσω. Μά πόλις έξασαν, βρόθηρα ξασρικά άντρα κ' έσαν κάρου...

Είπε αφάνταστο, ένα άπερίγραπτο τό πόσο τρώμαζα. Η καρδιά μου παλάσσε. Τί πόδια μου τρώμαζε. Σφιχτήρα σ' ένα δέντρο, για να μην πέσω κάτω...

Ποιος ήταν ό κάρου αυτός; Πως βρόθηρε μπροστά μου; Μ' άκολουθούσε χωρίς να τον αντίληφθώ!...

Άν θάτανε πάλιν από είκοσι πέντε χρόνων. Ήταν κωμικός και λυγρός; σάν καταρίσιμα. Φορούσε όλομιαρα. Μαύρα ρούχα, καπέλο, γάντια, λαμυδέτη. Κ' από τό ποιητικό του ήταν σκούφο βιηθ. Είχε τό πρόσσω χλωμό, τόσο χλωμό και τόσο λυπημένο. Θεέ μου!... Τά μαλλιά του ήσαν κατάσπαρα. Τά μάτια του μαύρα και φλογερά και τά χείλη του κόκκινα, πολύ κόκκινα. Πρώτη φορά έδελτα μπρός μου μια τέτοια όμορφιά. Τόσο γοητευτική, μά και τόσο άγρια και περιήραση!... Τό χλωμό, λυπημένο πρόσσω του, έξασε για μια στιγμή την γαλήνη που και πρως μά έφρασι σκληρή και θηριώδη... Τά μάτια του άσπρατοβόλησαν... Έβγαλε άπ' την τσέπη του ένα δαντελλένιο μαντήλι, από αυτά που σπαηθίζόντουσαν στη Γαλλία έκεί Λουδοβίκου 14ου, και σφούγγισε, με μια κίνηση άπότομη, τό χλωμό μέτωπό του. Κ' έξακολουθούσε

να με κοιτάζει, να με κοιτάζει στά μάτια, άλλοτε με ήρεσία και γαλήνη κ' άλλοτε με μίσος και σκληρότητα....

Άν τον γνωρίζω τό νέο αυτό. Άν τον έχω δει ποτέ μου. Έννοια θα όστόσο έταν κάρου φόβο μπροστά του, μά και μια γοητεία αλλόκοτη, μά γοητεία άκατανάτητη... Φορούσε μαύρες μπότες από λουστρίνα και κροτούσε στα χέρια του ένα μαστίγω με λαβή από θιαπό χειράφι, στολισμένη με ροζιμίνα...

Χτυπούσε γενναία με τό μαστίγω του τά κλαδιά των δέντρων και με κίτταζε, με κίτταζε μέσα στά μάτια. Κ' έγω δέν είχα τό άφόρος, δέν είχα τη δύναμη να κινήθω άπ' τη θέα μου, να φύγω....

Πόσο βάσταξε αυτό!...

Άν ξέρω... Μου φανότανε πως νεύρομαι...

Άν τοίλωσα δέν να κίτταζω τον άγνωστο νέο στά μάτια. Είχα χαμηλώσει τό βλέμμα μου. Κ' ή καρδιά μου χτυπούσε, ό, πως χτυπούσε!...

Έξασαν άκουσα τη φωνή του. Μου μίλησε. Κ' ή φωνή του ήταν όπως κ' ό ίδιος. Γοητευτική και σκληρή συγγρονός:

— Χαίρε, όφραία κόρη!... Ή καλή τύχη μαζί σου, μέσα στα σκοτάδια της νύχτας!...

Τί παράξενα λόγια! Άν ήξερα τί να τό άπαντήσω. Και δέν τό άπάντησα. Άν τον είπα λέξι!...

Πέρασαν έτσι μερικά δευτερόλεπτα σιωπής και άγωνίας. Για μια στιγμή σήκωσα τό βλέμμα μου επάνω του. Είχε νυχτώσει πεία. Και τά μάτια του —Θεέ μου!...—φωσφόριζαν μέσα στη νύχτα. Αίματαν άλλοιώστα και με κίτταζαν, με κίτταζαν έπίμονα, διαβολικά...

Φοβήθηρα τότε. Ήθελα να φωνάξω, να ζητήσω βοήθεια. Μά δέν πρόλαβα... Μου άπλώσε τό γαντιμένο χέρι του. Και μου ψιθύρισε πολύ—πολύ τρυφερά αυτή τη φωνή:

— Χαίρε... Ο δρόμος μας είν' ό ίδιος κάτω από τ' αστέρια... Θα ξανασυναντηθούμε!...

Γέλασε σκληρά, λέγοντας τά παράξενα αυτά λόγια.

Κ' έγω, χωρίς να τό θέλω, έντελως μηχανικά, άπλώσα και τού σφιξα τό χέρι... Ήταν γαντιμένο. Μά έννοια ένα κάρου ανατριχίασμα σ' άγγιγμά του, ένα ανατριχίασμα που προχώρησε βαθιά ως την καρδιά μου...

Αίσθος ύστερα, ό άλλοκοτος νέος έφυγε. Κάθικε άγά—άγά μέσα στά δέντρα...

Μά νυχτερίδα σφουφούρισε στον άέρα...

Κάποιο σκυλί γαργάσε εκεί κοντά...

Κ' έγω, σάν να λήθηκαν έξασαν τά πόδια μου, άρχισα να τρέχω, να τρέχω...

Έβρισσα στην άγροπέλα κ' έπασα έξανατλημένη στα σκαλοπάτια, μπρός στην πόρτα... Ή μου λαγνασιμένη και τόσο προμαρμένη, Θεέ μου!...

Και τη στιγμή αυτή ακόμα, ή καρδιά μου σφιγγετα... Γιατί; Είν' από φόβο; ... Είν' από πόνο λένε άγάπη... έρωτα; ... Ό, δέν ξέρω, δέν ξέρω, δέν θέλω να ξέρω...

(Άπ' τό Ήμερολόγιο της Λευκής Έλσιγγ)

Συνέχεια: Πρέπει να συμπληρώσω έδω τις έντυπίσεις της άλλόκοτης περιπέτειάς μου, για την όποια δέν είνε ακόμα τίποτε σέ κανένα. Ομηθήρα ξασρικά κάτω που μ' έχει οίξει σέ σκοτεινά κ' άξεδόλινα μυστήρια... Γιατί να μην είνε έδω ό παλιπός μου; Άπόδς θά μου τά έξηγούσε όλα...

Ένώ σκεφτόμουν τό περιστατικό που μου συνέβη, θυμήθηρα ξασρικά κάτω που μ' άναστάτωσε. Ομηθήρα πως τά μάτια του νέου της δευτροστοιχίας δέν τ' άντίκρουσα για πρώτη φορά. Ό, όχι, όχι. Είν' τά ίδια μάτια που

Έπασα έξανατλημένη στα σκαλοπάτια, μπρός στην πόρτα...

μη κυττάω, μέρες τώρα, μέσα στον ύπνο μου. Και τή φωνή του την έχω άκουσει στά όνειρά μου... Τί περίεργο πράγμα, άλήθεια!... Μά ποιος είναι ό νέος αυτός;... Ό γιος κανενός γαιοκτήμονος έδω πάνου... Πιθανώς... Πάντως θα ρωτήσω με τρόπο τους καλύτες άνθρώπους που μάς φιλοξενούν... Γιατί δεν ξέρω πειά τί συμβαίνει μέσα μου. Και θέλω να τον ξαναδώ και τρίψω και παγώνω στην ιδέα, ότι μπορώ να τον ξανασημανήσω. Άλλόζοτα πράγματα άλήθεια!...

Δέν πρέπει, δέν είναι οσοστό να τί κρατάω μυστικά πειά αυτά τά πράγματα. Θα τά πώ στην Άγνή. Κι' αυτή θά με συμβουλέψη τί πρέπει να κάνω...

(Άπ' τó 'Ημερολόγιο τής Μίνας "Αρκερ)

Ό Θεός μαζί μας... Μάς ελπαν πώς για να φτάσουμε στην Έπαυλι τής Κατάρας, πρέπει να ξεναγήσουμε προφί και πάλι θά φτάσουμε νύχτα. Νοικιάσαμε μία άμαξα, ένα στελεωτό λεωφορείο των μερών αυτών, με δύο άλογα. Δέχτηκαν να μάς την νοικιάσουν με την ήμερα, αλλά και ν' άρήσουμε συγχρόνως, διόζλησο τό αντίτιμο του άμαξιού, τό όποιο θά μάς επιστρέφω μόλις γυρίσουμε. Τό κάνουν αυτό γιατί δέν ελπίζουν να μάς ξεναδούν. Μάς τό έδωσαν μάλιστα καθαρά αυτό και προσπαθήσαν να μάς εμποδίσουν. Φοβούνται για την τύχη μας κι' άποροφν για την τύχη μας. Μά ό Ίωνάθαν δέν θέλει ν' άκούση πειά τίποτα. Τόν έχει καταλάβει μάς παρενόχλης άνηρωγια και έννοει να φτάση στά έξοχα...

Ό άνθρωπος που μάς νοικιάζει τό άμάξι, δέν δέχεται νύφη κι' ό ίδιος μαζί μας. Ό Ίωνάθαν του έπισχέτηκε καλή άμοιβή, μά δέν κατόρθωσε να τόν πείση. Ό άπειροζός χωροζός σταυροκατήγηκε και άπάντησε :

—Θιά σάς άκολουθεόσα, κύριε, ως την άκρη του κόσμου. Στα μέρη αυτά όμως όχι, όχι ποτέ. Σεις οι Άγγλοι είσατε περίεργοι, περηφανοί και ριζοκάνδινοι. Ό Θεός νά σάς προφάξη και να μίν πληρώσετε άκριβά την περιέργειά σας αυτή...

Έτσι δέν μάς μένει πειά, παρ ό να ταξιδέψουμε μόνοι μας. Θα όδηγή τό άμάξι ό ίδιος ό Ίωνάθαν και θά τόν ξενοφάξω έγώ, όπου ό δρόμος είναι άμαλόζ...

Άπό τί στιγμή που πήραμε την άποφασί να προχωρήσουμε έμπρός, δέν παύω να προσεύχομαι στό Θεό και να τόν βεβαιώ να μάς εινε βοηθός και οικετός στην επικίνδυνη αυτή περιπέτεια.

Συμβουλέψα επίσης τά χωρίτια, χωρίς να τους πώ τί συμβαίνει, να προσέχουν. Στα μέρη αυτών, τους είναι έπάρχουν άγρίμα και κακοί άνθρωποι ίσοζ. Νά φυλάγεστε...

Η Άγνή εινε εύθυμη κι' εγαλασποιημένη άπ' τό ταξείδι μας. Είμαι βέβαιη πώς θά την σφελήση πολύ. Δέν συμβαίνει όμως τό ίδιο και τή Λευκή. Έχει τώρα μερικώς μέρες που φαίνεται άνήσυχη κι' άφηρημένη. Τή βλέπω να περατάει μόνη της, βυθισμένη σέ σκέψεις. Στόν παραμαρό δρόμο ταράσσεται και κυττάει γύρω της. Τι να τής συμβαίνει άραγε;... Την ρώτησα μήπως εινε άδάφθη και μου άπάντησε άνηγνικά. Έπέμεινα κι' όμως δέν μπόρεσα να τής πάρω λέξι. Έν τούτοις είμαι βέβαιη ότι κάτι κρύβει στην καρδιά της. Τι εινε αυτό τό κάτι; Για να μάθο είντα στην Άγνή να την ρωτήση. Άνησυχώ ύπερβολικά για τή μικρούλα αυτή, γιατί την άγατώ πολύ και γιατί μάς τραγουδούν τόσο κίνδυνοι. Βρισκόμαστε στό Βασίλειο των καζών πνευμάτων. Η Λευκή εινε έγγυή του καληγητού Βάγ Έλσαγγ. Άν συνετός όσα λένε οι χωροζοί είν' αληθινά, πρέπει να την φυλάμε. Τό κακό πνεύμα θά ζήτηση να έδικηθί άπάνω της τό σοφό καθήγητή που έξότιωσε τόν τρομερό Δράκουλα...

(Άπ' τó 'Ημερολόγιο τής Μίνας "Αρκερ)

Όρα 4η πρωϊνή.—Θαμπαχοράζει. Είμαστε στό πόδι, έτοιμοι να φύγουμε. Κάτω στην αλλη περμενί τό άμάξι. Γράφο γρήγορα γρήγορα τις γραμμές αυτές, ενώ έμπρός μου άρχίζει τό γάλα μου. Τά πουλιά ζήτησαν και ποικουλλίζουν. Άπ' τ' άνοιχτό παραθύρο μπαίνει ή ευωδιά των λουλουδιών...

Θεό μου, γίνε όδηγός μας και προστάτης μας στό δρόμο που παύουμε... (Άκολουθεί)

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΡΟΣ

Μιά φορά ό περιφημός Άγγιλος στρατηγός Βάδεν Πάουελ, ό ιδρυτής του προσκοπισμού, είχε πει σ' ένα γείμα που δινόταν προς τιμήν του.

Σέ μία στιγμή κάποιος γιατρός, φημιζόμενος για την ειρωνεία του, γύρισε και τόν ρώτησε :

— Δέν μάς λέτε, στρατηγέ, που άισθημα σάς γεννάτε, όταν πολεμάτε και, σάν στρατιώτης που είστε, σκοτώνετε έναν άνθρωπο;

— Τό ίδιο που αισθάνεσθε και σεις, όταν... σκοτώνετε έναν άρρωστο σας! άπάντησε με άπάθεια ό στρατηγός.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΡΑΜΑΤΑ

Διακρυμμένα σάν τους πόθους μου τους πρώτους, τά τραντάφυλλα πεθαίνουν μέσ' στό βάζο... Έξουράστρια να κλάω και να στενάζω... Τά τραντάφυλλα πεθαίνουν. Στό καλό τους...

Τι με νοιάζοντε τά κλάματα του κόσμου; Τι με μέλει άν παροζαίη λυγμούς τ' άρδών; Δέ χωροφνε στην καρδιά μου τόσο πόνοι... Δέν τή φτάνει τάχα ό πόνος ό δικός μου;

Άς πεθάνουν όσα ρόδα είν' άνθηπαίνα, Άς πεθάνουν όσα σύντερα εινε άπάνω... Όλα αυτά θά κλάψουν τάχα σάν πεθάνω; Τι με νοιάζει έμέ γι' αυτά, κι' αυτά για μένα;

Καρδός εινε πειά καθέναν την καρδιά του να κυττάξη. Άν ήταν έδω στη φύσι, δε θά πρόφτανε ή ψυχή μας να διακρύψη για τό κατεπί ποδίνε άπάνω, κάτω.

Μά σάν ξεφυγούν τά ρόδα ή κλάει τ' άρδών και πεθαίνει ό ήλιος σά θλιμένο μάτι, στην καρδιά μου που άπ' τόν πόνο εινε γεαυτή πώς χωροφνω, ό! πώς χωροφνε τόσο πόνοι!...

ΛΥΠΗΤΕΡΗ ΜΕΛΩΔΙΑ

Είμαι φλογέρα! Ό Πόνος με άπαξε, φούξε μέσα μου βόγγου μινιά. Είμαι φλογέρα! Ό Πόνος με άπαξε... Στη μα την άκρη μου άγριο φύσημα, στην άλλη όλόζληξη άριμνία.

Είμαι ένα βάρβαρο βουδó των πόθων μου! Θάβο τά έρεία καθενός... Φίλιμα τά όνειρα; ένουτήρηταν. Όχι ή ψυχή μου εινε ένας θάνατος, είμαι ένας θάνατος, μά ζωντανός...

Ήθη να κλάω και τραγουδήσα... Λέτε, δέν ψάφονε κι' οι πεθαμένοι; Ήθη να κλάω και τραγουδήσα! Λυγμός ξεκίνησε άπ' τά σπάλαμα μου και μελωδία στά χείλη βγαίνει...

Τής Έρμιάς είμαι ένα χάλασμα! Φτάνει ό βοριάς μ' όκει, φριχτός... Τής Έρμιάς είμαι ένα χάλασμα, κι' ό βόγγος άπ' τις χροαμάδες μου γλυκό νακούρισμα φέγγει νυχτός...

DOLENTE

Πόσες φορές, χωρίς καιρό κανένα, στην καταγιά θλιμμένων πόθων χάνομαι! Πού πάνε τά όνειρά μας τά καίμεινα; Πού πάνε τά νεκρά μας σάν πεθαίνουμε;

Πεθαίνει κι' ή καρδιά μας μέσ' στό χιόν των τάφων; Οι λυγμοί πεθαίνουν ίσαμε την ώρα που ή νυχτιά μάς σαβανώνει; Πού πάνε τόσα κλάματα που έχρισσε;

Τρέμουν μαζρινά μας, έρημα, στά ξένα... Έμάς σέ μίν ιτά μάς θάβουν γρήγορα, μά αυτό που πάνε τάχα τό καίμεινα; Πού πάνε τά όνειρά μας τά παρήγορα;

Η θάλασσα όταν κλάει κάποιον πόθο και ό βράχοι τους λυγμούς της πνίγουν άπανα τότε που πάνε και σταλάζουν γιοφθω των πεθαμένων τά έρημα παραύνα.

Και στό γλωμό τό δειλί που πεθαίνει, λιποθυμεί στα ρόδα τά κοράλλινα, άνασταναύζουν γύρω άχνοί θλιμμένοι των πεθαμένων τά όνειρα τά δαμά (λίνα...)

ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΣΤΕΙΑ

Μετά την άποτυχία — Έρείς; Είχε πεποθήσει ότι στην παραίστασι του δροαυτός μου θάέλαγε όλος ό κόσμος... — Ένώ έόλαμε μόνο ό... θιασάρης, δέν είν' έτα; ;...